

Arrest

nr. 134 382 van 1 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 29 november 2014 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugdrijving van 20 november 2014 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 november 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H.-P. R. MUKENDI KABONGO KOKOLO, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op door de grensinspectie op de luchthaven van Zaventem staande gehouden, komende uit Brazzaville, Congo Volksrepubliek.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) neemt op 20 november 2014 een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, en een beslissing tot terughrijving. Dit zijn de twee bestreden beslissingen.

1.3. De bestreden beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats

1.4. De bestreden beslissing inzake de terughrijving luidt als volgt:

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 20 november 2014 om 15.57 uur, aan de grensdoorlaatpost DAC LPA BRU-NAT GC/VVR, Luchthaven Zaventem,

werd door ondergetekende Luc DUJARDIN

de heer/mevrouw :

achternaam L. (...) voornaam H. L. (...)

geboren op **16.04.1987** te **Brazzaville** geslacht (m/v) **man**

die de volgende nationaliteit heeft **Congo Volksrepubliek** wonende te [...]

houder van het document **paspoort Congo Volksrepubliek** nummer **OA0042598**
afgegeven te **Brazzaville** op : **12.06.2014** en **geldig tot 11/06/2019**

houder van het visum nr. van het type afgegeven door
geldig van tot
voor een duur van dagen, met het oog op :

afkomstig uit **Brazzaville via Casablanca Mohames V met AT832** (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

- (A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)¹
Reden van de beslissing: **De door betrokkene gebruikte identiteitskaart wordt van valsheid beticht en wordt gerechtelijk in beslag genomen**
- (B) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)
Reden van de beslissing: **Document: identiteitskaart Portugal 11201279**
Vervalsing: totale namaking
- (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)²
Reden van de beslissing: **Document: , Vervalsing:**
- (D) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)²
Reden van de beslissing:
- (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)
Reden van de beslissing: **Betrokkene verklaart op bezoek te komen bij haar 3 minderjarige kinderen die hier naar school zouden gaan. Bij controle in het Rijksregister blijkt dat de kinderen niet zijn ingeschreven. Uit haar verklaringen kan niet worden opgemaakt waar de kinderen verblijven noch wie ze onder zijn hoede heeft. Overigens kan ze niet verklaren waarom ze een niet geregistreerd huurcontract met betrekking tot een appartement gelegen in 1020 Brussel op zak**

heeft. Er kan derhalve ernstig getwijfeld worden aan de intenties van betrokkene.

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd:

- (F) Heeft reeds gedurende negentig dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verbleven (art. 3, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980, en art. 5, paragraaf 1, inleidende formule, en paragraaf 1bis, van Schengengrenscore)
Reden van de beslissing:
- (G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)
Reden van de beslissing:
- (H) Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)
 in het SIS , reden van de beslissing:
 in het ANG / Algemene Nationale Gegevensbank, reden van de beslissing:
- (I) Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lid-Staten van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid, 6°/7°)²
Reden van de beslissing:"

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. In het verzoekschrift vraagt de verzoeker dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in de Franse taal wordt gevoerd.

Er dient evenwel op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging voor de Raad niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

2.1.1. Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werking het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van talen in bestuurszaken (Les Nouvelles, Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissingen door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werden genomen in het Nederlands dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

2.2. De verzoeker vordert tevens de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van 20 november 2014 tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Het betreft een

maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, tweede lid van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 vastgehouden wordt in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

Voor zover de verzoeker zich met de onderhavige vordering tevens richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van bovenvermelde bepalingen enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank openstaat. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre tevens de maatregel tot vrijheidsberoving wordt aangevochten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

2.2.1. Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing van 20 november 2014 tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

2.3. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.3.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.3.2. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de Raad zich evenwel niet heeft uitgesproken binnen de voormelde 72 uur of indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend tegen deze maatregel en op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2.3.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4,

tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.3.4. In casu is de verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op de terugnrijving. De verzoeker maakt aldus het voorwerp uit van een terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De terugnrijving blijkt voorzien te zijn op 1 december om 16u40. De vordering is prima facie binnen de gewone beroepstermijn ingesteld.

Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

2.4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar teruggedrijving. De verzoeker maakt aldus het voorwerp uit van een teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De teruggedrijving is blijkens de stukken van het dossier voorzien op 1 december 2014 om 16u40. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Het uiterst dringend karakter wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

2.4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoeker voert in een eerste middel onder meer de schending aan van de artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer verzoekende partij een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Verzoekende partij verwijst naar haar vader die in Frankrijk zou wonen, en legt een fotokopie van haar geboorteakte voor, evenals een fotokopie van de identiteitskaart van haar vader. Het betreffen dus geen originele stukken maar fotokopieën.

Verweerder formuleert vooreerst het grootste voorbehoud met betrekking tot deze documenten, nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij er niet voor terugdeinst om valse documenten voor te leggen.

Met betrekking tot de stukken die in het kader van onderhavige procedure worden voorgelegd, merkt verweerder alvast op dat:

- "- Het bizar is dat verzoekende partij voorhoudt een visum te hebben verkregen om toeristische redenen, terwijl zij anderzijds stelt dat zij haar familie wilde ontmoeten in Frankrijk;*
- Het vreemd is dat op deze geboorteakte enkel melding wordt gemaakt van de vader van verzoekende partij. Daar waar het gebruikelijk is dat op een geboorteakte beide ouders worden vermeld, en ook vaak enkel de moeder wordt vermeld, is het volstrekt ongebruikelijk dat op een geboorteakte enkel de vader wordt vernoemd;*
- Het al evenzeer vreemd is dat de achternaam van verzoekende partij en haar vader verschillend zijn (resp. LOUYATH en LOUYA);*
- Het ongeloofwaardig is dat geen enkel stuk wordt voorgelegd met betrekking tot de moeder van verzoekende partij, hoewel verzoekende partij stelt (op zeer vage wijze) dat zij ook in Frankrijk zou verblijven".*

Daargelaten de op het eerste zicht zorgwekkende documenten, blijkt uit de bewoordingen van verzoekende partij dat zij thans op familiaal bezoek naar Frankrijk wil en zij het visum aanvraag nu zij thans met vakantie is. Verzoekende partij heeft het over een 'ontmoeting' met haar ouders en het 'aanhalen van de banden'.

Uit deze gegevens kan bezwaarlijk volgen dat zij een beschermenswaardige relatie zou onderhouden, laat staan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden.

2.4.3.3. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in de huidige stand van het geding niet aangetoond.

2.4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

2.4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoeker betoogt aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel als volgt:

“En programmant de le reconduire à fa frontière, la partie adverse lui cause un énorme préjudice en l'empêchant de poursuivre sort voyage touristique en Belgique notamment rencontrer son père , le nommé L. L. qui vit en France et dispose ainsi d'un titre de séjour dans ce pays . Le requérant perd ainsi une chance de rencontrer ce dernier comme il avait projeté en obtenant non visa . Il comptait nouer et entretenir des liens avec son père et sa mère dans un cadre familial. Cette privation de liberté résultant de cette décision attaquée trouble, en effet les perspectives du requérant ».

Verzoeker wijst er op dat hij dan ook zijn reis naar Frankrijk niet zal kunnen verder zetten.

Cette décision de reconduite entraînant cette privation de liberté ainsi que cette décision attaquée est une atteinte grave aux droits garantis au requérant par l'article OS de la CEDH en tant qu'il lui est refuse de rencontrer ses parents..

L'exécution de la décision querellée compromet gravement la liberté du mouvement de la requérante et constitue selon elle, une violation injustifiée de les articles 03 et 05 de la CEDH.

En effet, le requérant qui venait de recevoir des vacances académiques et qui compte visiter les autres membres de sa famille établi en Europe , voulait aussi profiter de cette période pour visiter tous les pays de l'espace Schengen. Le priver de rencontrer les membre de sa famille est une violation de l'article O8 de la CEDH.

Le requérant rappelle que « ... La partie requérante doit Invoquer un grief défendable ans a requête, ce qui implique qu'elle peut faire valoir de manière plausible qu'elle est lésée dans un de ses droits garantis par la CEDH (jurisprudence constante de la Cour EDH : voir p.ex. Cour EDH 25 mars 1983, Silver et autres/Royaume-Uni, § 113).(...)

En effet, l'exécution de cette décision en ce qu'il implique annulation de son visa , un ordre de quitter et son maintien en détention constitue une violation des articles 03 de la CEDH.

C'est ainsi que cette décision devrait être suspendue quant à son exécution avant son annulation prochaine.”

2.4.5. De verzoeker ziet aldus een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in het feit dat hij wordt verhinderd zijn reis en familiaal bezoek naar Frankrijk verder te zetten en meent dat hij de kans verliest om de familie te bezoeken zoals hij dat had beoogd toen hij het visum aanvraag te meer nu hij thans vakantie heeft. Dit verlies van een kans en de vasthouding veroorzaken volgens de verzoeker een moeilijk te herstellen nadeel, een ernstige inbreuk op zijn bewegingsvrijheid en een zware schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM terwijl hij meent dat hij wel over een regelmatig visum beschikte.

De Raad merkt op dat het nadeel, opdat het zou kunnen leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, rechtstreeks het gevolg moet zijn van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing(en) in zoverre deze voor de Raad aanvechtbaar zijn. Het weze herhaald dat de Raad niet de bevoegdheid heeft om te oordelen over de rechtmatigheid van de beslissing tot vasthouding. Bijgevolg is de Raad ook niet bevoegd om het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat uit de vrijheidsberoving zou voortvloeien te beoordelen.

Voorts kan het verlies van een vakantie of geplande reis of een loutere verstoring van vakantieplannen niet beschouwd worden als een nadeel dat moeilijk te herstellen is. De bestreden beslissing verhindert de verzoeker immers niet om in de toekomst – voor zover hij beschikt over de vereiste documenten en hij zich op een regelmatige wijze aan de grens aanbiedt – zijn reisplannen te verwezenlijken.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de verzoeker zich beperkt tot loutere en vage beweringen. Zoals de verweerder terecht stelt in de nota met opmerkingen, kan het door de verzoeker aangevoerde nadeel niet als ernstig worden beschouwd en wordt het nadeel bovendien op geen enkele wijze concreet gemaakt. De verzoeker legt met name geen enkel begin van bewijs neer van de plaatsen die hij wenst te bezichtigen of van de beweerde "familie" die hij wil bezoeken.

In zoverre de verzoeker nogmaals herhaalt dat de nietigverklaring van het visum en de teruggrijving een schending van de artikel 3 van het EVRM inhouden, dient te worden vastgesteld dat hij dit op geen enkele wijze concretiseert en dat hij geen enkel element naar voor brengt dat kan wijzen op een reëel risico op een behandeling die in strijd is met de voornoemde verdragsartikelen. Bovendien moet deze grief eerder worden gesitueerd binnen de - afzonderlijk te vervullen - voorwaarde van het voorhanden zijn van een ernstig middel. Ter zake kan ten slotte worden verwezen naar de bespreking van het middel waar wordt besloten dat een schending van artikel 8 van het EVRM in de huidige stand van het geding niet wordt aangetoond.

Er werd dan ook geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

Derhalve is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

K. DECLERCK